

Családmesék

Március

A karácsonyi lapok még el se fogytak a polcról,
s már megérkezett az első húsvéti.

A fonéma szerepe

„Gyere csak egy kicsit, Matyi szeretne
tőled kérdezni valamit!” – Fölkelvén
az íróasztalomtól, átmegyek könyvtár-
dolgozószobámból az étkező-nappaliba

(ittlakásunk első telén Mócitól kapott
családi nevén: a karácsonyfás szobába),
leülök a gyerekasztal melletti fotelbe,
s jobb kezében a műanyag kiskanállal

hadonászva, a bal hüvelyk- és mutató-
ujjával a macis mélytányér oldalához
nyomva, a többi hármat legyezőszerűen
széttárva végre megfog egyet, óvatosan

kiemeli, komolykodva néz, s nagy át-
éléssel, élesen tagolt, emelkedő-szökő-
eső-emelkedő-ereszkedő hanglejtéssel
kérdézi: „Ez hoked-li vagy noked-li?”

A Hajógyári-szigeten

Ezt nem lehet elmondani.
Hogy a világ!
A világ veszélyes,

nagyon.
Például a csúszda.
Beveri a fejét abba a rúdba.

Megvédeni –
legalább amíg élek,
legalább mikor vele vagyok,
legalább attól, amit elérek –
ugyan mitől tudod megvédeni.
Még magadtól se.

Mert éppen én verem be a fejét
abba a rúdba.
Én vagyok a világ. Úgy látszik,
én vagyok rá a legveszélyesebb.
Magamtól kéne megvédeni,
lelelébb és leginkább magamtól.

Álomvár

„Én egyből kiszúrtam,
hogy ez olyan,
mint ahol a pónik laknak!
Nekem ez a vár a barátom.”

A karó kiáll a földből,
a kötél laza,
egy erősebb szél alákap –
menteni –
ugrani, fölcsúszni, testemmel védeni –

„Apa, én most éjszaka,
pizsamában, álmomban
elmegyek a Hajógyári-szigetre,
aztán visszajövök,
és a szobádban a számítógépből
kiszedem az összes pólyás pónit,
meg nagy pónit,
és elviszem őket
abba az ugrálóvárba.”